

Sygn. akt II Ka 328 /17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Łomży w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Skrodzki

Protokolant Katarzyna Niemira

w obecności prokuratora : Anny Mioduszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r.

sprawy S. C.

oskarżonego z art. 207§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grajewie

z dnia 24 października 2017 r. sygn. akt II K 255/16.

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób iż wymiar orzeczonej wobec oskarżonego S. C. kary pozbawienia wolności - punkt 1 (pierwszy) obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 420 złotych dodatkowo powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym a także kwotę 76,80 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z jej udziałem w rozprawie odwoławczej.

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze .

Sygn. akt II Ka 328/17

UZASADNIENIE

S. C. został oskarżony o to, że:

w miejscowości K. gm. T. powiatu (...), w okresie od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 1 kwietnia 2016 roku znęcał się psychicznie nad swoją żoną E. C., w ten sposób, że wyzywał pokrzywdzoną wulgarnymi i obelżywymi słowami, zakłócał jej spoczynek nocny, zarzucał zdrady małżeńskie, poniżał ją, wyganiał z domu oraz groził pozbawieniem życia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Grajewie wyrokiem z dnia 24 października 2017 r. sygn. akt II K 255/16 uznał oskarżonego S. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 01.04.2016 r. godz. 21:35 do dnia 03.04.2016 r. godz. 13:45;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. N. kwotę 684 /sześciuset osiemdziesięciu czterech/ złotych plus kwotę podatku VAT w wysokości 157,32 /stu pięćdziesięciu siedmiu 32/100/ złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

- zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego S. C..

Na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego tj. art. 424 § 1 i § 2 k.p.k.:

- poprzez sporządzenie uzasadnienia sprzecznego z treścią wyroku w zakresie orzeczenia o karze, to jest wymierzenie skarżonym wyrokiem oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy wskazaniu w uzasadnieniu, że Sąd wymierza karę 1 roku pozbawienia wolności.

- poprzez wskazanie, iż Sąd I instancji, jako okoliczność obciążającą, poczytuje oskarżonemu jego dotychczasową karalność z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, podczas gdy oskarżony nie był uprzednio skazany w warunkach recydywy,

II. rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego S. C. kary pozbawienia wolności, podczas gdy w toku postępowania pokrzywdzona wyrażała zgodę na orzeczenie wobec S. C. kary grzywny.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w wymiarze 100 stawek po 20 złotych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację obrońcy oskarżonego w zakresie podnoszonych zarzutów należało uznać za zasadną, co w konsekwencji skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z petitum apelacji wynika, iż środek odwoławczy dotyczy całości rozstrzygnięcia, czyli winy i kary. Analiza treści zarzutów jak też uzasadnienia samej apelacji wskazuje jednakże iż de facto skarżący kwestionuje – także poprzez pryzmat zarzutu pierwszego - rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności, którą uważa za zbyt surową. Żaden z zarzutów apelacji ani też uzasadnienie apelacji nie odnosi się do kwestii winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Okoliczność powyższa nie zwalnia oczywiście Sądu Okręgowego od dokonania kontroli instancyjnej w tym zakresie, jednakże pozwala na odwołanie się w tej materii do ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy uznaje za własne.

Sąd Rejonowy w swym uzasadnieniu wskazał, ocenił i zanalizował okoliczności i materiał dowodowy, który stanowił podstawę orzeczenia skazującego. Ocena ta jest w pełni przekonywująca, wynika logicznie z przeprowadzonych w sprawie dowodów, nie zawiera ułomności i została przeprowadzona zgodnie z art. 7 k.p.k. W całości jest akceptowana przez Sąd Okręgowy, co czyni zbędnym jej powielanie. Żadnych kontrargumentów w tym zakresie nie przedstawił i nie forsuje skarżący. Brak jest tym samym podstaw do zanegowania faktycznych i prawnych ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie winy oskarżonego.

Odnosząc się do bezpośredniego zarzutu apelacji, to bezspornym jest iż wymiar kary pozbawienia wolności wskazanej w wyroku - 1 rok i 6 miesięcy, różni się od określonej w pisemnym uzasadnieniu - 1 rok.

W zaistniałej sytuacji procesowej należy uznać, iż wiążąca w tym zakresie jest treść wyroku (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2007 r. IV KK 180/07). Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem, decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku i nie ma z tego powodu konieczności uchylania zaskarżonego wyroku i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004 r., II AKa 413/03).

Brak konieczności uchylenia wyroku jest też efektem treści zarzutów apelacji, wśród których brak jest zarzutu błędnej oceny dowodów, która mogłaby skutkować uniewinnieniem oskarżonego czy też błędnych ustaleń faktycznych. Mając dodatkowo na uwadze aktualne brzmienie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uznać należy, że nie zachodzą przesłanki skutkujące koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku .

Odnosząc się do drugiego zarzutu przedstawionego w apelacji, to istotnie w uzasadnieniu wydanego wyroku znalazło się niefortunne sformułowanie Sądu Rejonowego, iż jako okoliczności obciążające uznał on uprzednią karalność oskarżonego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sytuacji, gdy faktycznie był on karany z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i za ten czyn odbył karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku.

Powyzsze uwagi i spostrzeżenia prawidłowo podniesione w apelacji są natomiast ściśle związane z faktycznym kierunkiem apelacji, który jest ukierunkowany w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego. W tym faktycznym zakresie apelację należy uznać za zasadną, chociażby w aspekcie uwzględnienia podniesionego w środku odwoławczym zarzutu z punktu II.

W ocenie Sądu Okręgowego czasookres trwania przestępstwa przypisanego oskarżonemu, stopień jego społecznej szkodliwości, okoliczności jego popełnienia oraz postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, uzasadnia zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzeczonej kary i obniżeniu jej do poziomu 10 miesięcy pozbawienia wolności . Sąd uwzględnił w tym zakresie także stanowisko pokrzywdzonej, pożądaną zmianę postawy oskarżonego, która jest wskazywana przez żonę, dążenie do zachowania stabilności małżeńskiej i pragnienie dania oskarżonemu jeszcze jednej szansy, co nie może jednakże „przełożyć się” na wymiar wnioskowanej w apelacji kary. Oskarżony był już karany za przestępstwo przeciwko rodzinie, odbywał za taki czyn karę pozbawienia wolności i względy społecznego oddziaływania kary, jak też prewencja indywidualna wskazują na konieczność wymierzenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia. Taki rodzaj kary jest konsekwencją całościowej postawy oskarżonego, charakteru popełnionego przez niego przestępstwa, braku dostatecznie skutecznych dotychczas efektów resocjalizacji i przewartościowania przez niego swojego sposobu postępowania. Oskarżony uzyskał już szansę na zmianę swojego zachowania w warunkach wolnościowych, nie skorzystał z niej i konsekwencją tego jest wymierzona kara.

W ocenie Sądu Okręgowego kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winna spełniać swoje funkcje w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Nie znajdując podstaw do zmiany wyroku w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. C. orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 poz. 1714). Sąd orzekł także o zwrocie kosztów wydatków poniesionych przez obrońcę związanych z udziałem w rozprawie odwoławczej w oparciu o ustalenie odległości pomiędzy G. i Ł. , wykorzystany środek transportu i zarządzenie Nr A-021-5/15 Prezesa i Dyrektora SO w Łomży z dnia 20 stycznia 2015r w sprawie wprowadzania regulaminu ponoszenia

niektórych wydatków w SO w Łomży który w Rozdziale III §9 wprowadza stawkę o, 60 złotego za kilometr dla samochodów o pojemności ponad 900 cm sześciennych .

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.